Aº. 1831. No. 28.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 8 APRIL.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 4den Januarij. De *Constitutionnel* scheldt heden den Koning der Nederlanden uit voor eenen meineediger, en dringt sterk aan op de bevordering van het plan, om Belgie met Frankrijk te vereenigen. Belgie zou dan een onderkoning of gouverneur-generaal hebben, die te Brussel zou resideren, en alleen inboorlingen tot ambten zou benoemen.

— De dagbladen dezer hoofdstad zijn steeds zeer partijdig voor de Brabanders en haasten zich altijd, om alle leugens en lasteringen omtrent de Hollanders, die in de Brabandsche dagbladen voorkomen, over te nemen.

— Bij gelegenheid des nieuwen jaars, heeft de Koning aan de kamer der pairs het volgende geantwoord; »Ik ontvang met blijdschap de gelukwenschen van de kamer der pairs, en met veel genoegen bied ik haar de mijne aan, wegens het even moedig als eervol gedrag, dat zij in de krisis, welke wij onlangs doorgekomen zijn, gehouden heeft. De handhaving van alle regten en vrijheden is onze gemeenschappelijke pligt en ook ons doel. Door onze instellingen te verdedigen en voor alle aanranding te behoeden, zullen wij Frankrijk al die onderpanden, welke het verlangt, verschaffen, en 's lands regten bevestigen. Ik zal mij altijd gelukkig achten, er met u aan werkzaam te zijn, en reken op uwe medewerking, gelijk gij van mijne volle achting kunt verzekerd zijn.» — En aan de kamer der afgevaardigden: »De kamer der afgevaardigden kan niet twijfelen aan mijne gevoelens, terwijl ik haar wederzie op dezelfde plaats, waar zij mij zulke schitterende bewijzen gaf van hare vaderlandsliefde en haar vertrouwen, ten gevolge der luisterrijke dagen, die mij op den troon bragten. Alleen om aan 's volks wensch, waarvan zij de tolk was, te voldoen, en ons voor de onheilen, die Frankrijk op nieuw konden overkomen, te behoeden, heb ik de kroon aangenomen. Ik zeide het u toenmaals, geen personele eerzuchtige oogmerken, alleen de liefde voor mijn vaderland, alleen mijne verknochtheid aan de zaak van deszelfs regten en de handhaving van deszelfs instellingen, hebben mij bewogen die groote taak te onderhemen. Ik hoop ze met uwe ondersteuning goed te volvoeren. De eenigste belooning, naar welke ik streef, is, dat de natie van mij moge kunnen zeggen, dat zij over mij tevreden is, en dat ik aan de verwachting, aan het vertouwen, dat zij in mij stelde, beantwoord, en, zoo veel van mij afhing, tot verdediging van hare instellingen en de handhaving van hare regten bijgedragen heb.

— De ultra-liberale bladen toonen zich zeer misnoegd over een besluit van den Koning, waarbij het korps artillerie der nationale garde is ontbonden. Aan dit korps had zich de *maatschappij der volksvrienden* aangesloten, en hetzelve maakte het steunpunt uit van de republikeinsche partij. Het zal nu op een anderen voet ingerigt worden.

— Volgens het nieuwe ontwerp op de verkiezingen, zal de kamer der afgevaardigden voortaan uit 468 in plaats van 430 leden bestaan.

— De kweekelingen van de polijtechnische school hadden, wegens hun protest bij gelegenheid der jongste onlusten te Parijs, arrest bekomen. Dit arrest was op eene maand bepaald; doch het is ingekort geworden. Zij zijn den 1sten dezer weder vrijgesteld.

— De *Globe* verdedigd nog gedurig zijne stelling, dat het christendom uitgediend heeft, en dat er een nieuw geloof en eene nieuwe geestelijkheid vereischt wordt.

— De meeste Zwitsersche kantons hebben zich thans verklaard tegen de constitutien, welke in 1814 werden gemaakt. De Zwitsersche landdag heeft voorts besloten, dat er eene militaire magt zal op de been gebragt worden, om het stelsel van onzijdigheid, dat Zwitserland aangenomen heeft, te handhaven.

— Men schrijft uit Lausanne, dat de groote Raad het beginsel van eene constituerende vergadering en van grondvergaderingen onvoorwaardelijk heeft vastgesteld.

— Uit Berlijn wordt gemeld, dat Keizer *Nikolaas* met een leger van 100,000 man op Polen aanrukt; dat hij eene volstrekte onderwerping van de opstandelingen eischt, en daarna aan hunne verzoeken zal voldoen. Deze tijding heeft de Poolsche fondsen te Berlijn doen rijzen.

MENGELWERK.

HET LEVEN EN DE LOTGEVALLEN VAN EEN' JUWEELZOEKER.

(*Vervolg van No. 27.*)

Ik deelde echter deze mijne gedachten niet mede aan mijne moeder. Ik vertelde haar weleens, dat ik den een' of anderen tijd mijne familie zou voorthelpen; maar dan meende zij telkens, dat ik een bekwaam juwelier hoopte te worden, en alzoo door vlijt tot een onafhankelijk bestaan te geraken. — Dus verliepen er omtrent drie jaren: toen verzocht ik van mijnen meester verlof, om eenen oom te bezoeken, die te *Dunavitz* woonde en een veefokker was. Ik verlangde wel niet zoo zeer, dezen oom te zien, als wel mijne reis derwaarts tot middel te doen strekken, om mijn geluk te beproeven. Te dien einde voorzag ik mij heimelijk van eenen hamer, beitel en wat ik verder noodig meende te hebben. Mijn oom ontving mij met veel hartelijkheid, zoo ook mijne moei, alsmede mijne nichten. Toen ik hun vertelde, dat ik drie jaren in de leer was geweest bij een' juwelier, dat ik reeds vrij wat kennis van steenen had verkregen, en dat mijn meester mij voor eenige dagen had uitgezonden, om mijne kunde op de bergen zelve in praktijk te brengen (over welke leugen ik mij nog schaam), werd ik rijkelijk verzorgd van alles: men vulde een' zak met eetwaren, en gaf mij tondel, een mes, om takjes voor het vuur te snijden en verscheidene andere gerijfelijkheden. Aldus uitgerust, slingerde ik, onder de gulle heilwenschen mijner bloedverwanten, en herhaalde vermaning, om binnen vier dagen terug te keeren, mijnen zak over de schouders, en begaf mij op weg, om mijne loopbaan, als *juweelzoeker*, te beginnen.

Niemands verwachting kon meer opgewonden zijn, dan de mijne was, toen ik opwaarts begon te gaan langs de rijzende vlakte, die naar den voet der bergen leidt. Ik had een gevoel, alsof alle de rijkdommen, die daarin verborgen lagen, eenmaal mijn eigendom zouden worden. Dit was de bergtop, welken ik zoo dikwerf uit mijn venster gezien had — dit was dezelfde bergketen, alwaar SCHMIDT den *opaal* had gevonden; en wie wist, of niet, daar hij een juweel van *f* 100,000 had gevonden, in de bergen nog andere juweelen te vinden waren, die eene tienmaal grootere waarde hadden! — Onder deze behagelijke droomerijen voortgaande, kwam ik eindelijk aan den ingang van een eng dal, dat mij toescheen, de ingang naar de verblijven van PLUTUS (den God des rijkdoms in de fabelleer) te zijn. Ik toeg ten eerste aan het werk, en deed de vallei weergalmen van de slagen, terwijl ik met mijn' hamer op de rotsen klopte. Ik hield met zoeken aan, zonder iets te vinden, dat in het minste naar een edelgesteente geleek. Eindelijk moest ik eukel van vermoeidheid ophouden. Dit was zeer ontmoedigend; doch ik troostte mijzelven met de gedachte, dat ik nog niet diep genoeg in het gebergte gedrongen was. Aan de helling eens bergs te slapen, vond ik niet zoo aangenaam, als in mijnen leerwinkel; maar ik wist, dat ik dit zoo voor lief moest nemen, en ik vleide mij, dat mijne moeiten den volgenden dag beter beloond zouden worden.

Ik ontwaakte ten minste twee uren vóór het aanbreken van den dag, en verlangde naar het morgenlicht met een ongeduld, alsof er niets meer noodig ware, om mij het pad naar onmetelijke rijkdommen te doen vinden. Lang vóór dat de hoogste bergtoppen door de zonnestralen beschenen werden, trok ik over rotsen en snelstroomende beken, en spoedde mij naar een afgescheiden gedeelte op grooteren afstand, geenszins afgeschrikt zijnde door den vruchteloozen arbeid van den vorigen dag, maar integendeel vol hoop, dat ik, zoo al niet een' *opaal*, gelijk aan dien van SCHMIDT, ten minste wel iets zou vinden, dat aan mijn voorgevoel van *goed geluk* mogt beantwoorden. Dezen dag nu vulde ik mijnen zak — wel niet met *opalen*, maar dan toch met steenen en ertsen, die, zoo ik mij vleide, mijne moeite genoeg zouden beloonen. SCHMIDT, dacht ik, *zal dezen* opaal *ook wel niet de eerste maal gevonden hebben, toen hij op de bergen kwam; ik moet wat geduld hebben.* Den volgenden morgen begon ik op mijne schreden terug te keeren; onder het gaan raapte ik nu en dan nog iets op, en zoo kwam ik des avonds op den derden, in plaats van op den vierden, dag, weder aan het huis van mijnen oom. Onder vele gelukwenschingen stelde ik mijnen rijkdom ten toon. *Dit*, zeide ik, *is granaat, dat is lazuursteen, dit is gouderts; maar ik heb nog geen* opaal *gevonden.* « Dat is wel," sprak mijn oom « en hoe veel is dit alles nu waard?" — *Zeker niet minder dan tweehonderdvijftig gulden*, antwoordde ik. Mijn oom zag mij zoo wat ongeloovig aan; mijne moei zeide iets van de geringe voordeelen der veefokkerij, wanneer het geld zoo maar door kinderen opgeraapt kon worden; en mijne nichten, die eenige jaren jonger dan ik waren, staarden op mij, als den meest bewonderenswaardigen jongeling in *Gallicië*.

Den volgenden dag nam ik afscheid, en ging op weg met mijne schatten. Ik wist wel, dat de helft van mijne verzameling geene waarde had, en dat het geheel te hoog door mij was opgegeven bij mijnen oom. Ik hield stil, aan den kant van eene kleine rivier, onderzocht naauwkeurig, wat er in mijn' zak was, en wierp meer dan de helft in het water, mijzelven diets makende, dat hetgene ik overgehouden had ten minste wel *f* 150 waard zoude zijn. Zoo kwam ik aan het huis van mijnen meester, alvorens naar de woning van mijne moeder te gaan, en vond hem aan het werk. *Ik heb iets medegebragt*, zeide ik, den zak op den grond ledigende, en een gedeelte op de tafel leggende, aan welke hij werkte. Hij nam het eene na het andere op, zonder iets

te zeggen; want hij was een man van weinig woorden. Hij bekeek slechts mijne kostbaarheden, en wierp ze in eenen hoek — de vergaderplaats van gruis en vuiligheid. Ik legde nieuwe stukken op tafel, en ook deze gingen denzelfden weg. Het laatste handvol werd voor den dag gehaald, en hieronder was één steen, waarop ik voornamelijk mijne hoop gebouwd, en eenige merkteekenen gezet had, bij de tentoonstelling ten huize van mijnen oom. De meester beschouwde dit voorwerp ook naauwkeuriger dan de anderen, maar eindigde met hetzelve op den hoop in den hoek te werpen, zeggende toen: *Alles van nul en geener waarde, mijn jongen! Ga nu weder aan uw werk.* Zoo was dan mijne hoop verdwenen, en de drie uren, welke er nog voor den tijd van slapen moesten verloopen, waren de ongelukkigsten van geheel mijn leven.

Toen ik slapeloos te bed lag en peinsde over het verijdelen van mijne schitterende verwachtingen, viel mij eensklaps in, dat mijn meester zich vergist kon hebben, en dat misschien een ander juwelier anders zou oordeelen over den door mij gemerkten steen. Ik stond op, en sloop zachtkens naar de werkplaats van mijnen meester. Ik stak een lampje aan bij de asch van het vuur, dat hij tot zijnen arbeid had gebruikt. Ik begon dus onder het gruis te zoeken naar den gemerkten steen, doch kon dien niet vinden. Ik hield de heengeworpen steenen een voor een bij de lamp, en herhaalde het moeijelijk onderzoek, tot dat ik ten laatste, mijn vruchteloos werk moede, ging zitten op den stoel voor de tafel van mijnen meester; waarop nog het gereedschap lag, dat hij gebruikt had, om een' fraaijen *hiacint* te slijpen, die met de gepolijste zijde naar mij toe lag. Ik nam dit edelgesteente op — het was dezelfde steen, welken ik zocht! Mijn besluit was spoedig genomen. Ik greep den steen op, sloop terug naar mijne kamer, en kleedde mij haastig. Ofschoon het pas middernacht was, sloeg ik den weg naar *Krakau* in, latende eenige letteren schrifts achter, om mijnen meester te berigten, dat ik hem op dieverij had betrapt, en daarom zijne dienst verliet; en mijn' eigen' steen medenam; terwijl ik met getuigenis van mijnen oom kon bewijzen, dat dezelve de mijne was, alzoo ik er zeker merk op gezet had.

Ik vond geene moeite, om mijnen steen aan den man te helpen; dezelfde koopman, dien ik met mijnen vader bezocht had, gaf er mij *f* 100 voor, en wenschte mij geluk, dat ik op zoodanige wijze mijne loopbaan had begonnen. Den volgenden dag keerde ik terug met een geschenk voor ieder lid van ons huisgezin, en met meer dan *f* 80 in mijn zak.

Nu was er geene vraag meer, wat ik vervolgens zou aanvangen. Mijne eerste poging had een gevolg gehad, dat eenen ieder — alleen mijzelven niet — verbaasde; en al had ik nog geen' *opaal* gevonden, ik meende evenwel geene reden te hebben, om ontevreden te zijn, ja ik beschouwde het verkrijgen van rijkdom als het gemakkelijkste ding ter wereld. Het geld, dat mijn *hiacint* mij opgebragt had, diende, om mij uit te rusten voor eene tweede onderneming. Ik liet veertig gulden te huis, en vertrok naar *Kostalesko*, op mijn' negentienden verjaardag, onder de zegenbeden van mijne moeder en heilwenschen van mijne drie zusters, aan welke ik een goed aandeel beloofde, zoodra ik een' *opaal* gevonden zoude hebben, die slechts *f* 20,000 waard was. Alle drie beschouwden in verbeelding reeds hare aandeelen als werkelijk bestaande; en, toen ik uit *Michlinitz* stapte, vergat ik niet, mijne oogen te slaan op de velden aan beide zijden, ten einde naar eene plaats uit te zien, waar ik eenmaal een fraai huis zou kunnen bouwen van de opbrengst mijner werkzaamheden.

Den eersten dag, toen ik aanving en eenen berg beklom, haalde ik twee mannen van gevorderde jaren in, wier haveloze kleeding en morsig gelaat de uiterste armoede en ellende aanduidden. Ik ving een gesprek met hen aan, en vernam, dat zij *gondzoekers* waren. *Waarom*; zeide ik, *zoekt gij niet liever edelgesteenten?* Heimelijk nogtans verheugde ik mij geene mededingers in mijn vak te hebben. Zij glimlachten en zagen mij zwijgend aan: ik, daarentegen, gevoelde medelijden met de zelfmisleiding, waarin deze arme lieden al hun leven verkeerd hadden, in plaats van een kasteel te bouwen en moedige paarden te koopen, gelijk SCHMIDT gedaan had.

Gedurende een jaar bragt ik een' korter of langer gedeelte van elken dag op het gebergte door. Soms werd mijn arbeid beloond; doch meermalen vond ik niets, dat eenige stuivers waard was. Evenwel verminderde al dien tijd mijne hoop niet, en werd ik geenszins verdrietig over vruchtelooze pogingen. Elken morgen sprong ik moedig van mijne slaapplaats op, en elken nacht verlangde ik naar den morgen, om mijn zoeken naar kostbare steenen te kunnen voortzetten. De eene dag verliep na den anderen, en ik vorderde niet: telkens, als de zon op nieuw rees, werd mijne verwachting verlevendigd; en, deed de eene slag van den hamer geen' *opaal* uit de rots ten voorschijn komen, ik dacht, dat het met den volgenden kon gebeuren.

Eindelijk, omstreeks een jaar nadat ik ons huis verlaten had, viel er op zekeren dag een steen in mijne handen, die al de kenmerken van een' wezenlijken *opaal* scheen te hebben. Ik haastte mij, om deu eenen kant te polijsten, en de onderscheidene kleuren van den *opaal* schitterden voor mijn verrukt oog. *Nu dan*, zeide ik bij mijzelven, *de dag der vergelding is gekomen!* De steen, dien ik gevonden had, was weinig kleiner dan die, welken ik in mijne hand had gehad achter in den winkel van den koopman te *Krakau*, waarvan ik mij het gezigt thans nog zoo duidelijk herinnerde; en ik mogt stellig vertrouwen, dat de mijne ten minste wel *f* 50,000 waard moest zijn.

Toen ik mijne schreden huiswaarts rigtte, hield ik mij op de aangenaamste wijze bezig met plannen te maken — met de rijkdommen te besteden en te verdeelen, welke ik reeds meende te bezitten. Met het einde van den derden dag bereikte ik den drempel van onze woning; en werd verwelkomd met de hartelijke begroetingen, welke een zoon, na lange afwezigheid, mag verwachten van eene liefderijke moeder. Mijne houding verried weldra de grootte en het belang van mijn geheim. De *opaal* werd uit zijne bergplaats gehaald, en aan de verbaasde oogen van al de huisgenooten ten toon gesteld. Men stond opgetogen van verwondering. Ik besloot, niet lang te dralen met mijne verwachting te verwezenlijken. De volgende week zou de groote jaarmarkt te *Krakau* gehouden worden. Daarheen wilde ik mij begeven.

Het was spoedig bepaald, wat ik met de *f* 50,000 doen zoude. Ik had er een gedeelte van beloofd aan mijne zusters; die zouden elk tweeduizend hebben, waardoor zij de rijkste meisjes in *Michlinitz* moest worden. Ik wilde vierduizend aan mijne moeder geven; *en voor de overschietende f* 40,000, zeide ik, *zal ik aan mijne kleine nicht* RONZA *te* Dunavitz *wel eene goede vrouw kunnen krijgen, en dan wil ik ergens in een schoon oord eene Baronij koopen.*

Nadat alle deze beschikkingen voorloopig gemaakt waren, ging ik, des morgens vroeg op den dag van de groote jaarmarkt, naar de stad, met mijnen *opaal* in eene lederen beurs, welke ik met eene koperen keten aan mijnen hals had gehangen. Ik kwam op weg eene menigte menschen voorbij, gezeten zijnde op een goed paard, dat ik gekocht had voor zekere som, die mij van mijnen *hiacint* nog overschoot: *wie onder hen allen*, dacht ik bij mijzelven, *brengt, als ik, eenen* opaal *ter waarde van f* 50,000, *naar de markt?*

Voor den middag kwam ik in de hoofdstad aan. Ik bezorgde mijn paard in eene stalling aan de buitenzijde, en wandelde toen naar het groote plein, langs dezelfde straten, die ik voor vijf jaren met mijnen vader gegaan was. Wat al veranderingen hadden er sedert plaats gehad! en hoedanig waren de gevolgen van de indrukken, die toen op mijne ziel gemaakt werden! *Gelukkige omstandigheid; die mijnen vader naar* Krakau *voerde*, dacht ik; *ware hij niet derwaarts gegaan, ik zou den schoonen* opaal *niet gezien hebben, ik zou ook geen juweelzoeker zijn geworden, en gevolgelijk ware ik nooit, gelijk thans, naar de markt gereisd met eenen steen van f* 50,000 *waarde.*

Ik had geene reden, om de eerlijkheid van den koopman in twijfel te trekken, met wien ik vroeger handel gedaan had; maar, alvorens mijnen vond te gelde te maken, wenschte ik eenigzins met denzelven te pralen, en te doen blijken, dat ik in het bezit van zoo grooten schat was; kortom, ik begeerde, dat van mijnen *opaal* even zeer gesproken zou worden, als van dien, welken SCHMIDT aan den Koning verkocht had. Ik stapte dus over het plein heen en weder met groote schreden, en zocht gelegenheid, om mijn groot geluk bekend te maken, en om te doen spreken van de zeldzaamheid en waarde mijner bezitting.

(*Het vervolg hierna.*)

ADVERTENTIEN.

Benoodigd voor de Plantagie *Houttuin*, *Drie Honderd* Vadems BRANDHOUT, ter lengte van *vier* voeten, van tijd tot tijd te leveren, naar en op de gemelde Plantagie, gedurende den loop van *één* jaar. — Die genen, welke genegen mogten zijn, tot het aangaan van een Contract, gelieven zulks, onder opgave der prijs, kennelijk te maken bij besloten Billet, ten kantore van den ondergeteekende te suppediteeren, voor medio der aanstaande maand Mei.

Paramaribo, den 5 *April* 1831.

C. L. WEISSENBRUCH.

Executeuren van den Boedel wijlen H. C. AHLERS, zullen over *veertien* dagen, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

Het reeds bij vorige Couranten door wijlen den overledenen geadverteerde HUIS, gelegen aan de *Saramaccastraat*, La. D. No. 581.

De bewijzen van eigendom en koopconditien, zullen *drie* dagen voor den verkoopdag, ten kantore van den Vendumeester, ter visie leggen.

Paramaribo, den 8 *April* 1831.

C. A. RICHTER qq.
C. R. BERNER qq.

De ondergeteekende, als Executrice in den Boedel van nu wijlen JOSEPH NEGELE, roept bij dezen alle en een iegelijk, die iets te vorderen hebben, van gemelde Boedel, zoo spoedig mogelijk opgave bij haar te doen; — Wijders zal zij op Vrijdag den 15 dezer, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

Een Manneger, genaamd JAN, (*Timmerman.*)

En over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, het HUIS en ERF, staande en gelegen op de hoek van de *Prince-* en *Timmermansstraten*, bekend onder La. D. No. 829, aankomende gemelde Boedel.

Paramaribo, den 7 *April* 1831.

BETJE van NEGELE qq.

WEGGELOOPEN:

Zedert *vier* weken, Een Manneger genaamd SAMORES, toebehorende aan B. GUILMIN; — die denzelve terug bezorgd zal *genereus* beloond worden.

Paramaribo, den 5 *April* 1831.

Kapt. F. LANGE, voerende het Schip *de Harmonie*, is voornemens den 20 April e. k. naar *Amsterdam* te vertrekken.

De ondergeteekende, is van voornemen, binnen korten tijd de Kolonie te verlaten; — zullende deszelfs Winkel worden UITVERKOCHT.

Paramaribo, den 1 *April* 1831.

JB. VOET.

C. A. MEIJTT vertrekt.

LOUISA van DELMONTE vertrekt.
Paramaribo, den 5 *April* 1831.

Te Koop, bij S. O. FUCHS:
Beste Rijnwijn bij het dozijn, en kisten van twee dozijn.

Ter deze Drukkerij zijn te bekomen: Hollandsche Wissels en Connossementen.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.